

Varför ska man tro på Gud?

För att tro på något så kan inte tradition eller känslor vara avgörande, utan sunt förnuft och logik måste kunna appliceras på övertygelsen. Att tro något för att ens föräldrar tror på det, är endast blind tro och inte övertygelse egentligen. Samma sak är det om man "endast känner" att den-och-den var profet eller att man känner att en gud existerar. Låt du som läsare och jag som skribent då ta ett avstamp och utifrån de egenskaper som tänkande personer och människor med sunt förnuft innehar, diskutera huruvida tron på en skapare är rationell eller inte.

Du kanske nu frågar dig; "vad menar han med sunt förnuft?" eller "vad är logik enligt honom?". Legitima frågor som behöver uppmärksammas. Låt mig illustrera hur definitionen på sunt förnuft kan se ut.

Låt oss säga att du en solig dag kör med din bil på motorvägen. Allt är frid och fröjd och du lyssnar på din favorit låt, har stängt av AC:n för att känna vinden i håret och solar dina bara armar samtidigt. Du kollar i backspeglarna och ser en polismotorcykel och polisen tecknar åt dig att åka åt sidan. Undrande kör du av motorvägen till väggen och inväntar att polisen ska komma fram till dig. Du tittar i en av sidospiegeln och häpnas! Polisen har endast på sig ett par lila kalsonger och solglasögon. Vad gör du?

En vanlig reaktion skulle nog vara att du ifrågasätter att mannen är en polisman egentligen. Du använder dina tidigare erfarenheter och vet att polisens klädespolicy inte är endast ett par lila kalsonger. Du använder ditt sunda förnuft och tänker att aldrig någonsin har du hört talas om ett liknande fall. Det är helt enkelt inte logiskt att medborgarnas beskyddare går klädda i endast lila kalsonger!

Samma enkla logik och tänkande kan vi använda för större frågor. Det finns påståenden som praktiskt taget alla människor håller med om, som t ex att *någonting inte kan komma från ingenting*, eller att *ordning och reda inte blir till genom kaos*. Du vet genom att använda sunt förnuft att ett stökigt rum aldrig kommer att bli städad oavsett hur många granater du kastar in, eller att det mest enkla föremålet, säg en penna, måste ha en skapare och kan inte ha kommit till av sig självt.

Tänk då universum. Detta system är i perfekt symmetri, där förutsättningarna är optimala. Alla planeter snurrar runt solen i perfekta mått och jordens placering är så pass perfekt att endast med de förutsättningar som finns nu kunde liv existera på den. Hur kan denna ordning och reda komma till i efterspelet till Big Bang av sig självt? Precis så som granater

inte städa ditt rum, hur kan då en större smäll "städa" universum? Och hur kan all denna materia, komma från ingenting? Är det då inte logiskt att där vi ser ordning och reda, och där vi ser att "skapelser" finns, dra slutsatsen att en skapare måste vara inblandad i det? Tänk dig t ex en arkeolog som gräver fram stenåldersföremål. Arkeologen kommer att dra slutsatsen att någon någongång i tiden tillverkat föremålen. Arkeologen kommer aldrig att acceptera att föremålen kommit till av sig självt, utan vet, genom den mänskliga erfarenheten, att allting som är skapat har en skapare. Så hur kan någonting som universum, som är mer komplext än alla stenåldersföremål tillsammans, kommit till av sig självt?

Vad i den mänskliga erfarenheten visar att någonting någongång kommit från ingenting?
Exakt! Ingenting!

Så om sunt förnuft och logik så avgörande pekar på att en intelligent och uppsåtlig kraft existerar, vad för andra slutsatser kan vi komma till genom att använda dem?

En annan slutsats kan vara att denna krafts karaktär är annorlunda från det universum det skapade. Detta på grund av att man i sådana fall hade haft mer av detsamma, dvs skapelse. För om det var samma, så skulle man i sådana fall kunna fråga, "Vad skapade det då?" och gå ännu ett steg, och fråga "Vad skapade det då, som skapade det, som skapade universum?". Frågan skulle kunna ställas i all evighet. Låt mig illustrera detta faktum:

Säg att en krypskytt från polisstyrkan sitter på ett tak och har sitt mål i sikte. Han frågar sin befälhavare om han ska skjuta, på vilket befälhavaren svarar att han måste fråga sin befälhavare. När befälhavaren sedan frågar i sin tur sin egen befälhavare, svarar denne att han också måste fråga sin befälhavare. Och så fortsätter det... Kommer skottet någonsin bli av? Nej, självklart inte.

Detsamma med kraften bakom skapelsen. Om dessa skapare var upptagna med att skapa skapare hela tiden, då skulle aldrig universum blivit skapat överhuvudtaget! Och eftersom universum existerar, då innebär det att kraften bakom skapelsen inte varit upptagen med andra skapare. Alltså är det rationella att säga att Orsaken till universum måste vara självexisterande.

Alltså, eftersom Kraften bakom skapelsen är annorlunda måste Skaparen vara

- Självförsörjande och Självtilräckling – eftersom skapelsen är behövande
- Evig – eftersom skapelsen är temporär
- Unik – eftersom skapelsen är vanlig
- Fri från tid och rum – eftersom skapelsen är begränsad av tid och rum

Det följer rationellt att det måste vara EN Orsak och inte flera, för då skulle skaparna blivit begränsade av tid och rum, således skulle de inte vara annorlunda än skapelsen. Hänger ni med i min logik? Det sunda förnuftet leder oss alltså till att dra slutsatsen om en Skapare annorlunda från skapelsen.

Om vi förstår att en Skapare måste vara bakom universums befinnande, skulle man då också kunna säga att Skaparen skulle bifoga en manual för våra liv? Låt oss säga så här; du köper en Mac på Apple Store imorgon. Efter några dagar har du svårt för att förstå vissa funktioner på datorn. Du kollar i datorpaketet och finner en manual, men för en Sony Vaio dator. Det löser inte ditt problem...

På samma sätt följer många människor idag andra människors tankar och idéer; hur vi ska äta, klä oss, vad som är rätt och vad som är fel. Vi låter regeringen bestämma åt oss vad som är moraliskt eller inte – fastän de behöver revidera sina idéer stup i kvarten! Om det som jag fastställde om Skaparen – att Denne måste vara annorlunda än skapelsen – så följer det förnuftet att tro att denna Skapare skulle förse oss människor med en manual för livet. Men hur vet vi vilken manual som är korrekt?

Vi kan ge det några kriterier. Manualen, eller uppenbarelsen, från denna Skapare måste ha en logisk syn på Skaparen. Uppenbarelsen kan alltså inte påstå att Skaparen är en elefant, eftersom vi redan slagit fast att Skaparen är annorlunda från sin skapelse. Manualen kan heller inte innehålla fel eller motsäga sig själv. Så om t ex denna bok sa att jorden var platt, då skulle vi veta att den inte var sann.

Den måste helt enkelt innehålla "bevis" på att den är sann. Den måste innehålla tecken eller mirakel som inte går att förklara riktigt. Boken måste ge oss en god orsak till att tro på att Skaparen finns.

Koranen har många sådana tecken och mirakel – vissa är sociologiska, andra historiska, vetenskapliga eller lingvistiska. T ex är Koranen inte emot den vetenskapliga definitionen av universums uppkomst, dvs när tiden=0. Idag kallas det *Den Stora Smällen*, eller det mer populära uttrycket *Big Bang*. Vetenskapen bekräftade egentligen för några decennier sen det som stod i Koranen 1400 år sen. Läs följande vers i Koranen:

INSER DE inte, de som vill förneka sanningen, att himlarna och jorden [en gång] utgjorde en enda, sammanhållen massa och [att] Vi skilde dem åt? (Koranen, Surah al-Anbiyah, vers 30 [21:30])

Hur skulle någon, 1400 år sen, veta om detta? Eller hur kunde någon 1400 år innan Einstein

luska ut att universum fortfarande expanderar? Reflektera över följande vers:

VI HAR byggt världsalltet och gett det en fast struktur, och förvisso är det Vi som utvidgar det.

(Koranen, Surah al-Dhariyat, vers 47 [51:47])

Och konceptet om Gud som jag framförhöll tidigare, finns det en logisk beskrivning utifrån det vi diskuterat? Ja, kapitel 112 behandlar detta:

SÄG: "Han är Gud - En, Gud, den Evige, den av skapelsen Oberoende, av vilken alla beror. Han har inte avlat och inte blivit avlad, och ingen finns som kan liknas vid Honom. (Koranen, Surah al-Ikhlās, vers 1-4 [112:1-4])

Vi får också i Koranen reda på vad vårt syfte är; vad som är syftet i livet. I Koranen står det att syftet med skapelsen är att dyrka Skaparen. Men i Islam, till skillnad från andra religioner, innebär dyrka inte att man behöver bli munk eller nunna, och inte ha något kul alls. I Islam är allt dyrkan som behagar Skaparen; det kan vara att du jobbar, leker med dina barn, ler mot en främling, gör dina läxor, får bra betyg, hjälper en äldre dam över vägen, är romantisk mot din fru eller bjuder ut dina kompisar på middag.

Men hur vet vi att den som kom med budskapet talade sanning? Muhammad (frid vare med honom) påstod att han var profet som kom med budskapet. Det finns några logiska alternativ om hans påstående. Dessa är

1. Att han ljög
2. Att han var vilseledd själv
3. Att han talade sanning

Att han skulle ha ljugit passar inte riktigt in i historien. Muhammad (frid vare med honom) levde 40 år bland sitt folk innan han förkunnade att han var profet. Historien beskriver honom som en araberna kallade al-Amin, den pålitlige. Han var också känd som den ärlige, och det är skrivet i historien hur även hans fiender litade på honom. Oftast är också den som ljuger efter någonting, som makt, värdefulla föremål eller pengar. Muhammad (frid vare med honom) erbjöds makt och lyx för att ge upp sitt budskap men han avböjde utan förbehåll. Alltså finns det bevis som motbevisar att han skulle ha ljugit. Men då kanske du säger att han trodde själv på att han var en profet, fastän han inte var. Kanske antar du att han var mentalt sjuk.

Problemet med detta påstående är att Muhammad (frid vare med honom) var i perfekt

tillstånd i andra aspekter av hans liv. Det finns även händelser som gör detta påstående väldigt ologiskt. En av dessa var när hans son dog. Precis efter sonens död blev det en solförmörkelse, och folk började spekulera om att det var ett tecken på profetskapet, och att solen och månen var upprörda över sonens död. En vilseledd person skulle genast tagit tillfället i akt, och sett det själv som ett tecken. Men istället sade Muhammad (frid vare med honom) att det inte hade något med sonens död att göra och att folket istället borde hänge sig åt att be.

Så om han inte ljög eller inte var vilseledd, faller det logiskt att han alltså talade sanning.

Om du håller med allt som har skrivits, rekommenderar jag starkt att du säger trosbekännelsen. Man vet aldrig när döden nalkar, och när den väl gör kan det vara försent.

Trosbekännelsen lyder:

Ashadu an-la ilaha ill Allah, wa ashadu anna Muhammad rasulullah

vilket betyder

Jag vittnar om att det inte finns något värd att dyrkas förutom Allah och att Muhammad är Allahs sändebud.

Tror du inte på det jag skrivit, hoppas jag att du ändå förstår det islamiska konceptet och varför över 1,5 miljarder människor följer tron, på alla kontinenter, och har gjort det i över 1400 år.

Källa: <https://existerar.wordpress.com/>

